

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 11 februari 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 27 september 2005 heeft de minister de daartegen door appellanten gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 15 januari 2007, verzonden op 29 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 9 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. W.S. van Helvoort, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Helvoort
ambtenaar van Staat

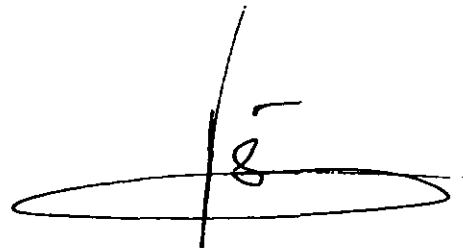
Uitgesproken in het openbaar op 21 mei 2007

361

Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

21 MEI 2007

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 05/47845 en Awb 05/47847

Uitspraak in het geschil tussen:

eisces,

eiser,
Alsmede hun minderjarige kinderen:

allen van Joegoslavische nationaliteit,
gemachtigde: mr. B.H. Werink, advocaat te Groningen.

en

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE
(Immigratie-en Naturalisatiedienst),
to 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. R.A. Visser, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 6 augustus 2002 heeft eisces een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking verband houdende met het verblijfsdoel 'ondergaan van medische behandeling'. Eiser heeft op dezelfde datum een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning, onder de beperking verband houdende met het verblijfsdoel 'verblijf bij echtgenote gedurende haar medische behandeling'. Verweerder heeft bij beschikking van 11 februari 2003 afwijzend op de aanvragen beslist.

1.2. Eisers hebben daartegen op 19 maart 2003 bezwaar gemaakt. Bij beschikkingen van 27 september 2005 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Zaaknummer: Awb 05/47845 en Awb 05/47847

blad 2

1.3. Bij beroepschrift van 25 oktober 2005 hebben eisers tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eisers toegezonden en hen in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.5. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 7 december 2006. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Verweerder heeft de aanvraag om de volgende redenen afgewezen. Eiseres is niet in het bezit van een geldige machtiging tot voorlopige verblijf (mvv). Voorts valt zij niet onder één van de vrijstellingsgronden van het mvv-vereiste als genoemd in artikel 17, eerste lid, Vw 2000. In dit kader heeft verweerder verwezen naar de rapporten van de medisch adviseur van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 29 januari 2003 en 2 juni 2005, waarin staat dat eiseres leidt aan Posttraumatische Stress Stoornis (PTSS) en dat de door eiseres vereiste behandeling beschikbaar is in Servië en Montenegro. Ambulante en klinische psychiatrische behandeling is beschikbaar in Clinic for Psychiatry and Neurology en in Stress Clinic Institute for Mental Health en in Hospital Laza Lazarevic. Medicatie, in casu antidepressiva en antipsychotica, is eveneens verkrijgbaar. Uit het rapport van het BMA blijkt voorts dat eiseres in staat is om te reizen, zij het wel onder de door het BMA aangegeven voorwaarden. Verweerder heeft overwogen dat geen concrete met bewijsstukken onderbouwde aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van deze informatie bestaan. Het advies van het BMA is gebaseerd op informatie verkregen van daartoe gemachtigde behandelaars en op berichten van International SOS. De vrees voor mogelijk suïcidaal gedrag bij gedwongen uitzetting moet als ongegrond worden aangemerkt, aangezien in procedures waarbij het mvv-vereiste wordt tegengeworpen nooit sprake kan zijn van gedwongen uitzetting. Ten aanzien de stelling van eiseres dat uit het BMA-rapport niet zou blijken of de noodzakelijke medische behandeling voor eiseres ook feitelijk toegankelijk is in Servië en Montenegro, heeft verweerder geoordeeld dat omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen, niet kunnen worden betrokken bij het beoordelen van de aanvraag inzake medische behandeling of medische noodsituatie. Asielgerelateerde gronden, zoals de angst om terug te keren naar het land van herkomst, kunnen bij de beoordeling van een reguliere verblijfsaanvaarding geen rol spelen. Tenslotte heeft verweerder geoordeeld dat nu de aanvraag van eiser en de minderjarige kinderen van eisers afhankelijk zijn van de aanvraag van eiseres, deze aanvragen eveneens worden afgewezen vanwege het ontbreken van een mvv. Ten aanzien van het beroep van eisers op de gezondheidstoestand van zoon heeft verweerder overwogen dat niet middels een model M50 een vrijstellingsgrond voor het mvv-vereiste is aangegeven. Evenmin is namens een toestemmingsverklaring voor het opvragen van een medisch advies overgelegd. Er bestaat derhalve geen aanleiding om voor een medisch advies op te vragen.

Zaaknummer: Awb 05/47845 en Awb 05/47847

blad 3

2.2. Eiseres stelt zich in de gronden van het beroep op het standpunt dat zij dient te worden vrijgesteld van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, onder c, Vw 2000. Eiseres heeft hiertoe aangevoerd dat, gelet op de aard van haar klachten en de aard van de voor haar noodzakelijke behandeling, waarbij onder meer gewezen is op toenemende angsten bij het idee terug te moeten keren en toenemende spanningen bij onzekerheid, ten onrechte niet beoordeeld is of de behandeling voor eiseres ook feitelijk toegankelijk is in Servië en Montenegro. Tevens heeft verweerder ten onrechte overwogen dat er bij procedures waarbij het mvv vereiste wordt toegeworpen nooit sprake kan zijn gedwongen uitzetting. Het BMA heeft aangegeven dat de vrees voor suicide, bij een gedwongen terugkeer reëel is. Terugkeer is voor haar echter psychisch zo moeilijk dat dit volgens het BMA mogelijk tot zelfmoordneigingen leidt, op grond waarvan gezegd moet worden dat ten aanzien van vrijwillige terugkeer sprake is van psychische overmacht. Ten onrechte heeft verweerder overwogen dat asielgerelateerde redenen, zoals de angst om terug te keren naar het land van herkomst, geen rol kunnen spelen in deze reguliere procedure. Eiseres heeft daarbij verwezen naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam van 1 juni 2005. Eiseres heeft zich op het standpunt gesteld dat zij een zodanig ernstige psychische ziekte heeft dat zij bij terugkeer in een medische noodsituatie zal komen te verkeren. Dr. Van Zandvoort heeft geconcludeerd dat terugkeer naar het land van herkomst om daar behandeld te worden geen optie is omdat daar waarschijnlijk veel minder aandacht voor traumaverwerking is, dan in Nederland het geval is. Ten onrechte is hier door het BMA ongemotiveerd overheen gestapt. Mede gelet op de overgelegde stukken van onder meer de Schweizerische Flüchtlingshilfe, waaruit blijkt dat de behandeling in het land van herkomst sterk medicijngericht is, is het advies van het BMA onzorgvuldig tot stand gekomen. Verweerder is tevens ten onrechte voorbij gegaan aan de stelling dat de behandeling van eiseres in Servië zinloos is, omdat de behandeling enkel komt van etnische Serviërs, welke behoren tot de bevolkingsgroep die haar zo bang heeft gemaakt. Eiseres is dan ook van mening dat de bestreden beschikking volstrekt onvoldoende gemotiveerd is. Aangezien de aanvraag van eiser en hun kinderen afhankelijk is van haar aanvraag is ook de afwijzing van hun aanvragen onvoldoende gemotiveerd. Tijdens de hoorzitting van 2 augustus 2005 in het kader van de bezwaarfase, hebben eisers tenslotte nog aandacht gevraagd voor de gezondheidstoestand van zoon welke causaal verbonden is met de problemen van de ouders en in het bijzonder de problemen van eiseres.

Beoordeling van het beroep

2.3. De verblijfsvergunning regulier, zoals bedoeld in artikel 14 Vw 2000, kan worden afgewezen op de gronden genoemd in artikel 16, eerste lid Vw 2000. Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a Vw 2000, juncto artikel 3.71, eerste lid Vb 2000 is het beschikken over een geldige mvv een wettelijk vereiste voor het in behandeling nemen van een aanvraag om toelating, tenzij de vreemdeling daarvan is vrijgesteld of op grond van de hardheidsclausule van het mvv-vereiste wordt afgezien.

2.4. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

Zaaknummer: Awb 05/47845 en Awb 05/47847

blad 4

2.5. De rechtbank oordeelt als volgt. Tussen partijen is niet in geschil dat eiseres niet beschikt over een geldige mvv. Hetgeen partijen verdeeld houdt is de vraag of eiseres valt onder de categorie vrijgestelde vreemdelingen als genoemd in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.6. Verweerder heeft, om te beoordelen of eiseres valt onder de categorie vrijgestelde vreemdelingen genoemd in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, het BMA om advies gevraagd. Dit bureau heeft op 29 januari 2003 en 2 juni 2005 een medisch advies uitgebracht met betrekking tot eiseres. Blijkens jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS), onder meer de uitspraak van 30 september 2003 (200304603/1), is een door het BMA uitgebracht advies te beschouwen als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien een zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag verweerder bij de besluitvorming op aanvragen om toelating in beginsel van zulk advies uitgaan. Het is aan eiseres om aan te tonen dat het uitgebrachte advies niet objectief tot stand is gekomen.

2.7. De BMA-arts heeft gerapporteerd dat eiseres klachten heeft in het kader van een PTSS, een gegeneraliseerde angststoornis en een dysthyme stoornis. Daarnaast heeft zij klachten van lichamelijke aard in casu rugklachten, maagklachten en heeft zij galstenen. In de gronden van beroep wordt op deze lichamelijke klachten niet verder in te gaan. De behandeling van PTSS bestaat uit driewekelijkse gesprekken, gericht op reductie en stabilisatie van de angstklachten en uit medicatie. Op basis van de verstrekte medische informatie van de behandelaars betreffende de therapie, heeft de BMA-arts het noodzakelijk geacht om bij eiseres een onafhankelijk psychiatrisch onderzoek, in casu psychiatrische expertise te laten verrichten, welke is uitgevoerd door dr. J.M.E. van Zandvoort. Naast informatie van haar behandelaars is het BMA-rapport mede gebaseerd op informatie uit het onderzoeksrapport van Zandvoort van 25 maart en 27 april 2005. Volgens de behandelaar bestaat er een reëel suïcide risico in geval van uitzetting. De BMA-arts concludeert dat de kans op suïcide niet goed te voorspellen valt en dat er vermoedelijk sprake zal zijn van appèlkenmerken als destijds in 2002, maar het kan ook zijn dat eiseres de verantwoordelijkheid voor haar kinderen zwaarder zal laten wegen.

2.8. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op grond van het BMA-rapport op het standpunt heeft gesteld dat eiseres voor de PTSS in het land van herkomst behandeld kan worden. Weliswaar heeft eiseres gesteld dat dr. Van Zandvoort in zijn rapport aangeeft dat de behandeling van eiseres in Servië geen optie lijkt, doch de rechtbank is met verweerder van oordeel dat het gaat om een algemeen uitspraak c.q. aanname van de onderzoeker en niet specifiek betrekking heeft op de behandelmogelijkheden in het land van herkomst van eiseres op grond van onderzoek. De BMA-arts heeft daarentegen op grond van de beschikbare bronnen onderzocht of voor eiseres behandelmogelijkheden in Servië en Montenegro bestaan. Hetgeen door eiseres in beroep naar voren is gebracht geeft naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende aanleiding om op dit punt aan de juistheid of volledigheid van het onderzoek van de BMA-arts te twijfelen. Ten aanzien van de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst kan het BMA- in beginsel- bij uitstek als deskundig worden beschouwd. Het BMA geeft in het rapport van 2 juni 2005 aan: *'Behandeling van psychiatrische stoornissen, zoals een PTSS, depressie en angststoornissen is beschikbaar in Servië & Montenegro. Ambulante en klinische psychiatrische behandeling is beschikbaar in Clinic for Psychiatry and Neurology en in Stress Clinic Institute for Mental*

Zaaknummer: Awb 05/47845 en Awb 05/47847

blad 5

Health en in Hospital Laza Lazarevic. Medicatie, in casu antidepressiva en antipsychotica is eveneens verkrijgbaar.'

De rechtbank is van oordeel dat de door eisers overgelegde informatie van onder meer de Schweizerische Flüchtlingshilfe, in dit geval niet tot een ander oordeel kan leiden. Daarbij betreft de rechtbank dat de door het BMA gebruikte informatie van recentere datum is. Voorts is onvoldoende gebleken van aanwijzingen dat niet van laatstgenoemde informatie zou kunnen worden aangegaan. De BMA-arts heeft aangegeven dat de gevolgen bij uitblijven van de behandeling op korte termijn niet te voorspellen zijn, waardoor geen uitspraak kan worden gedaan over het al dan niet aanwezig zijn van een medische noodsituatie. Volgens het BMA-rapport dient rekening te worden gehouden met suïcidaal gedrag in geval van gedwongen uitzetting. Echter niet gebleken is dat er thans sprake is van gedwongen uitzetting. De stelling van eiseres dat ze in het land van herkomst enkel kan worden behandeld door etnische Serviërs is niet nader onderbouwd en kan derhalve niet leiden tot een ander oordeel. Verweerder heeft daarbij terecht overwogen dat het eiseres in het land van herkomst vrij staat om zelf een keuze te maken voor een behandelend arts.

2.9. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat eisers geen gealaagd beroep toekomt op de vrijstelling van het mvv-vereiste als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000. Verweerder heeft de verblijfsvergunning dan ook terecht wegens het ontbreken van een mvv geweigerd.

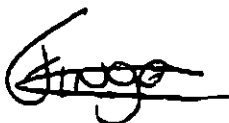
2.10. Het beroep is derhalve ongegrond.

2.11. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

- De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. F.J. Tinga als griffier op 15 januari 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 29 JAN 2007

conform
van de

advokatenkantoor nwe ebbingestraat

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Tevens per fax: 070 - 3651380

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1150-C	23 FEB 2007
ZAAKNR. 200701368/1/12	
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

nieuwe ebbingestraat 45
postbus 1509
9701 bm groningen
telefoon 050-3122845
fax 050-3121299

mr a. allersma
mr h.b. boogaart
mr j.g. brands
mr b.h. werink
mr s. wiersma

advocaten en procureurs

Groningen, 23 februari 2007

Ons kenmerk: /hoger beroep, 9811.18.8128
Uw kenmerk: Procedurernr. rechtbank Groningen: Awb 05/47845 en 05/47847

HOGER BEROEPSCHRIFT

Geven eerbiedig te kennen,

en tevens namens hun minderjarige kinderen
en allen vreemdelingen uit de voormalige Federale Republiek
Joegoslavië, thans woonachtig te aan de, in deze zaak
woonplaats kiezende ten kantore van de advocaat en procureur mr. B.H. Werink,
kantoorhoudend aan de Nieuwe Ebbingestraat 45 (9712 NE) te Groningen, postadres: postbus
1509 (9701 BM) te Groningen, die door hen bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het indienen
van dit hoger beroepschrift.

Verzoekers hebben kennis genomen van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 15 januari 2007, waarvan het afschrift op 29 januari 2007 naar hun gemachtigde is verstuurd. Deze uitspraak had het registratienummer Awb 05/47845 en Awb 05/47847. In de uitspraak is het beroep dat door verzoekers was ingesteld tegen de beschikkingen van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 27 september 2005 ongegrond verklaard. Verzoekers zijn het hier niet mee eens. Zij wensen daarom de volgende grieven tegen de uitspraak van de Rechtbank te formuleren.

Grief 1

Ten onrechte heeft de Rechtbank in punt 2.8 overwogen dat verweerder zich terecht op grond van het BMA-rapport op het standpunt heeft gesteld dat eiseres voor de PTSS in het land van herkomst behandeld kan worden en dat de overgelegde informatie van de Schweizerische Flüchtlingshilfe niet tot een ander oordeel kan leiden.

Toelichting:

De rechtbank stelt dat het BMA-rapport van een recentere datum is dan het rapport van de

aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in een voorkomend geval
door de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitgekeerd

stichting beheer derdengelden
advokatenkantoor
nieuwe ebbingestraat
ing bank 68.99.84.337

Schweizerische Flüchtlingshilfe en dat onvoldoende is gebleken dat niet van de BMA-informatie uitgegaan kan worden. Ter zitting is echter uiteen gezet dat niet is gesteld dat de BMA-informatie onjuist is, maar dat deze onvolledig is. Er wordt in aangegeven dat in de FRJ behandeling van een PTSS mogelijk is. Behandeling kan twee aspecten hebben: het verstrekken van medicatie en het voeren van therapeutische gesprekken. In de BMA-rapportage en de door het BMA overgelegde stukken van International SOS wordt dit onderscheid echter niet gemaakt, zodat daar niet uit blijkt of iemand met een PTSS zowel medicatie als gesprekstherapie kan krijgen.

De Schweizerische Flüchtlingshilfe splitst het wel uit, en geeft aan dat er wel medicatie is, en dat er ook behandelaars zijn, maar geen behandelaars die in staat zijn gesprekstherapie te geven voor mensen met een PTSS. Niet ter discussie staat dat voor niet kan worden volstaan met medicatie. Dat betekent dat het van groot belang is te weten of voor mensen met een PTSS ook gesprekstherapie beschikbaar is.

Verzoekers zijn van mening dat uit de overgelegde stukken voldoende blijkt dat er redenen zijn om te twijfelen aan de volledigheid van het BMA-advies. De Minister (thans de Staatssecretaris) had het BMA daarom een reactie moeten vragen op de informatie van de Schweizerische Flüchtlingshilfe. Nu dat niet is gebeurd had de rechtbank de beschikking moeten vernietigen, omdat deze onvoldoende was voorbereid en gemotiveerd.

Grief 2:

Ten onrechte stelt de rechtbank in punt 2.8 dat volgens het BMA-rapport rekening dient te worden gehouden met suïcidaal gedrag in geval van gedwongen uitzetting, maar dat niet is gebleken dat thans sprake is van gedwongen uitzetting.

Toelichting:

Ook op dit punt was de beschikking onvoldoende voorbereid en gemotiveerd. Het BMA heeft aangegeven dat bij gedwongen uitzetting rekening moet worden gehouden met suïcidaal gedrag. Dan kan slechts zijn omdat bij grote angsten leven rond de terugkeer naar haar land. Het BMA is echter niet ingegaan op de vraag of van – gelet op haar psychische gesteldheid - in redelijkheid verwacht kan worden dat zij vrijwillig terugkeert. Toch is dat een logische vervolgvraag, wanneer eerst is geconstateerd dat een gedwongen terugkeer tot suïcidaal gedrag kan leiden. Verzoekers zijn van mening dat vrijstelling van de MIV-eis ook mogelijk moet zijn wanneer een vrijwillige terugkeer om psychische redenen niet van hen verwacht kan worden. De Minister heeft zich die vraag niet gesteld, en er dus ook geen antwoord op gegeven. Dat had wel moeten. Door de Rechtbank is dat miskend.

Grief 3:

Ten onrechte heeft de Rechtbank het beroep ongegrond verklaard.

Toelichting:

Uit de twee vorige grieven, en de toelichting daarop, blijkt dat het beroep gegrond had moeten worden verklaard

REDENEN WAAROM:

- verzoekers de Raad van State vragen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 15 januari 2007 te vernietigen en tevens de beschikkingen van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (thans: de Staatssecretaris van Justitie) van 27 september 2005 te vernietigen;
- verzoekers de Raad van State tevens vragen de Staatssecretaris van Justitie (de Staat der Nederlanden) te veroordelen in de kosten van deze procedure, alsmede in de kosten van het beroep.

B. Werink

Bijlage:

- bestreden beslissing